

Audiència. Ens cal parlar amb Déu

Benet XVI es demana en la seva audiència de l'1 d'agost: “què és realment necessari en la meua vida?” I respon amb sant Alfons Maria de Liguori: «La salut i totes les gràcies que per a ella calen»; i afegeix: “naturalment, ell entén no només la salut del cos, sinó sobretot també la de l'ànima”.

18/09/2012

Estimats germans i germanes,

Se celebra avui la memòria litúrgica de sant Alfons Maria de Liguori, bisbe i doctor de l'Església, fundador de la Congregació del Santíssim Redemptor -redemptoristes- patró dels estudiosos de teologia moral i dels confessors. Sant Alfons és un dels sants més populars del segle XVIII, per l'estil senzill i immediat i per la seva doctrina sobre el sagrament de la Penitència: en un període de gran rigorisme, fruit de la influència jansenista, ell recomanava als confessors que administressin aquest sagrament manifestant l'abraçada joiosa de Déu Pare, que en la seva misericòrdia infinita no es cansa d'acollir el fill penedit. Aquesta celebració ens brinda l'ocasió de reflexionar sobre els ensenyaments de sant Alfons respecte a l'oració, molt valuoses i plenes d'unció espiritual. A l'any 1759 es remunta el seu tractat sobre el gran mitjà de l'oració, que ell considerava el més útil de tots els seus escrits. De fet,

descriu l'oració com «el mitjà necessari i segur per obtenir la salvació i totes les gràcies que necessitem per aconseguir-la» (Introducció). En aquesta frase se sintetitza la manera de sant Alfons d'entendre l'oració.

En dir que és un mitjà, ens recorda sobretot allò que es pretén assolir: Déu ha creat per amor, per poder donar-nos la vida en plenitud, però aquesta fita, aquesta vida en plenitud, a causa del pecat, per dir-ho així, s'ha allunyat -ho sabem tots-, i només la gràcia de Déu la pot fer accessible. Per explicar aquesta veritat fonamental i fer entendre amb immediatesa com és de real per a l'home el perill de «perdre's», sant Alfons va encunyar una famosa màxima, molt elemental, que diu: «Qui prega, se salva; qui no prega, es condemna». Comentant aquesta frase lapidària, afegia: «Salvar-se sense pregar és difícilíssim; més

encara, impossible..., però, si es prega, salvar-se és una cosa segura i facilíssima» (II, Conclusió). I continua dient: «Si no preguem, no tenim excusa, perquè la gràcia de pregar es dóna a cada un... Si no ens salvem, tota la culpa serà nostra, perquè no haurem pregat»(ib.). Així doncs, en dir que l'oració és un mitjà necessari, sant Alfons volia donar a entendre que en totes les situacions de la vida no es pot deixar de pregar, especialment en els moments de prova i dificultat. Sempre hem tustat amb confiança la porta del Senyor, sabent que ell té cura dels seus fills, de nosaltres, en tot. Per això, se'ns convida a no tenir por de recórrer a ell i presentar-li amb confiança les nostres peticions, amb la certesa que obtindrem allò que necessitem.

Estimats amics, aquesta és la qüestió central: què és realment necessari en la meua vida? Responc amb sant Alfons: «La salut i totes les gràcies

que per a ella calen» (ib.); naturalment, ell entén no només la salut del cos, sinó sobretot també la de l'ànima, que Jesús ens regala. Més que qualsevol altra cosa, necessitem la seva presència alliberadora, que fa de veritat plenament humana, i per això plena d'alegria, la nostra existència. I només mitjançant la pregària podem acollir-lo a ell, la seva gràcia, que, il·luminant-nos en tota situació, ens fa discernir el veritable bé i, fortificant-nos, fa eficaç també la nostra voluntat, és a dir, la capacita per realitzar el bé conegut.

Sovint reconeixem el bé, però no som capaços de realitzar-lo. Amb la pregària aconseguim fer-ho. El deixeble del Senyor sap que sempre està exposat a la temptació i no pot menys de demanar ajuda a Déu en la pregària, per vèncer-la.

Sant Alfons refereix l'exemple de sant Felip Neri -molt interessant-, que «des del primer moment en què es despertava al matí, deia a Déu:

"Senyor, mantingues avui les teves mans sobre Felip, perquè si no, Felip et traeix"»(III, 3). Molt realista.

Demana a Déu que mantingui les seves mans sobre ell. També nosaltres, conscients de la nostra feblesa, hem de demanar ajuda a Déu amb humilitat, confiant en la riquesa de la seva misericòrdia. En un altre passatge diu sant Alfons:

«Nosaltres som pobres de tot, però si demanem ja no som pobres. Encara que nosaltres som pobres, Déu és ric»(II, 4). I, seguint sant Agustí, convida tot cristià a no tenir por d'obtenir de Déu, amb la pregària, la força que no té, i que necessita per fer el bé, amb la certesa que el Senyor no nega la seva ajuda a qui prega amb humilitat (cf. III, 3).

Estimats amics, sant Alfons ens recorda que la relació amb Déu és

essencial en la nostra vida. Sense la relació amb Déu manca la relació fonamental, i la relació amb Déu es realitza parlant amb Déu, en l'oració personal quotidiana i amb la participació en els sagraments; així aquesta relació pot créixer en nosaltres, pot créixer en nosaltres la presència divina que orienta el nostre camí, l'il·lumina i el fa segur i serè, fins i tot enmig de dificultats i perills. Gràcies.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-ens-
cal-parlar-amb-deu/](https://opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-ens-cal-parlar-amb-deu/) (14/04/2025)